

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Pontificale Hoogmis van Kerstmis, dinsdag 25 december 2018, 10 uur**

Jes. 52, 7-10

Hebr. 1, 1-6

Job. 1, 1-18

Broeders en zusters,

Ik wens je van harte een zalig kerstfeest! In de kerststal vooraan de kathedraal hebben kinderen vannacht het kerstekind neergelegd. Vandaag mogen we het kind in de kribbe verwelkomen en vereren. We doen het als gelovige mensen, die in het Jezuskind niet zomaar een kind, maar Gods mensgeworden Woord begroeten. De Evangelist Johannes schrijft het heel plechtig: *'Ja, het woord is vlees geworden! Hij is onder ons zijn tent komen opslaan en we hebben zijn heerlijkheid gezien, de heerlijkheid die hij als eengeboren Zoon aan de Vader ontleende, vervuld als Hij was van genade en waarheid'* (Joh. 1,14). Het is de kern van ons geloof, het begin en het einde van het Evangelie: dat God in Jezus ons menselijk bestaan is binnengetreden. En mens-woorden, daaraan begin je als een kind: klein en weerloos, onschuldig en arm.

In heel de wereld kijken mensen vandaag naar het kind in de kerststal, naar het kind van Kerstmis. Het is een zeldzame dag doorheen het jaar waarin mensen dezelfde richting uitkijken. Dat alleen al doet goed. Dat alleen al is een verademing. En tegelijk gaat het op Kerstmis niet enkel om het kind in de kribbe. Jezus is niet één dag met zijn vader en moeder alleen geweest. Zodra Hij is geboren, zegt het kerstverhaal, krijgt Hij bezoek: van de engelen met hun gezangen, van de herders met hun schapen en van de drie wijzen met hun geschenken. Zodra Jezus is geboren, ontstaat rond Hem een nieuwe familie. Vanuit ons bekeken, gaat het op Kerstmis over Jezus. Vanuit Jezus bekeken, gaat het op Kerstmis over deze nieuwe familie. Wij kijken van buiten naar binnen, Hij kijkt van binnen naar buiten. Over die nieuwe familie: daarover gaat Kerstmis, bekeken vanuit de kerststal, van binnen naar buiten.

Kerstmis is een familiefeest. Voor velen onder ons zijn het dagen van weerzien en samen-zijn. Ik hoop dat u met Kerstmis ergens mag aanzitten aan een feesttafel, zo mogelijk met familie en vrienden. We mogen elkaar zomaar wensen sturen, opbellen of uitnodigen, omdat het Kerstmis is. Tegelijk leggen dagen als Kerstmis ook breuklijnen bloot, pijnlijke breuklijnen soms. Een broer of zus die er niet bij wil zijn, ondanks de vriendelijkste uitnodiging. Een oma of opa die dit jaar overleed en een lege plaats achterlaat in het samen-

zijn en het gesprek. Een koppel dat uit elkaar gegaan is en daarom niet meer durft aanschuiven, niet meer samen en niet meer alleen. Een kind dat niet komt omdat zijn vriend of vriendin niet meer welkom is. Een gezin dat niemand meer durft uitnodigen omdat ze de financiële middelen niet hebben om een feestelijke tafel te dekken of nieuwe kleren aan te trekken. Waarom zijn deze breuklijnen zo pijnlijk? Omdat het breuklijnen in een familie zijn, breuklijnen onder mensen die bij elkaar horen. Het vreemde doet geen pijn, het vertrouwde wel. Vreugde en verdriet: ze liggen op Kerstmis soms dicht bij elkaar. Vandaag wensen we elkaar een gezegend kerstfeest: gezegend eerst en vooral in onze familie en in ons gezin.

Ook op wereldschaal is Kerstmis een familiefeest. Vanuit de kerststal kijkt het kerstkind heel de wereld aan, met ogen vol verwachting. Zijn menswording raakt heel de mensheid: alle mensen van alle tijden. Johannes schrijft in zijn proloog: *Het ware licht was er, dat elke mens verlicht en dat in de wereld moest komen. Het was in de wereld, een wereld die door hem was ontstaan, en die wereld heeft hem niet erkend* (Joh. 1,9). Kerstmis gaat over meer dan Jezus en over Bethlehem alleen. Het gaat over God en over heel de wereld. Daarom legt Kerstmis nog zoveel andere breuklijnen bloot, breuklijnen op wereldschaal. Breuklijnen tussen landen en continenten, breuklijnen tussen culturen en levensbeschouwingen, breuklijnen tussen landgenoten en nieuwkomers, breuklijnen tussen kansrijken en kanslozen. Die breuklijnen mogen ons met Kerstmis niet onverschillig laten. Ze trekken eindeloze sporen van verdriet en wanhoop door de wereld. Jezus zelf kreeg er meteen mee te maken. Hij stond al vlug langs de verkeerde kant. Wie gaat voor allen, is bij velen niet meer welkom. Hoe kijken wij naar Kerstmis? Het is een beslissende vraag. Kijken wij naar Jezus met de ogen van de wereld? Of kijken wij naar de wereld met de ogen van Jezus? Kijken we enkel van buiten naar binnen, of kijken we ook van binnen naar buiten?

Goede vrienden, van buiten naar binnen is er op Kerstmis niet veel te zien. Een kind, een vader en een moeder, wat herders en binnenkort drie wijzen uit het Oosten. Gezellig en veilig is het wel, maar niet gedurfd of grootmoedig. Echter, van binnen naar buiten is er op Kerstmis veel meer te zien. Een wereld die wacht op verzoening en vrede. Mensen op zoek naar een veilige plek voor henzelf en hun kinderen. Een samenleving die nood heeft aan wijsheid en bezieling. Dat is geen folklore. Wie durft kijken met de ogen van Jezus, van binnen naar buiten, weet waarvoor Jezus gekomen is en waarvoor Hij ons nodig heeft. Zijn nieuwe familie: ook zij is vannacht geboren. Zij wacht op ons!

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen